

Avui, vull viure !

Avui, vull aturar-me i preguntar-me on vaig i què vull d'aquesta vida; tot va amb massa rapidesa; el món gira a una velocitat vertiginosa i no sé pas on em duu; com les fulles dels arbres a la tardor em deixo emportar pel vent, com l'aigua del riu em deixo arrossegar pel corrent, com la brisa del mar em deixo acaronar la pell, com una bona filla intento fer el que s'espera de mi, encara que a vegades, no encerto i la decepció entra a formar part del meu ser.

La intenció que em volta per la ment, és una mena de barreja entre l'intent de posar en solfa les meves reflexions, pensaments, il·lusions i projectes les quals es podrien extrapolar a moltes dones. Espero seguir un cert ordre, poder expressar el que sento, els meus pensaments, il·lusions, pors,... sent concisa i, en la mesura del possible, no avorrir massa al lector, la qual cosa sempre s'agraeix. Anem a intentar-ho;

M'ha costat acceptar i entendre, admetre i tolerar, que la vida és un camí, amb pedres i esbarzers, amb clavells i rosers, amb les seves roses i punxes incloses; un camí, a vegades, massa sovint, llarg i feixuc; altres, massa curt i divertit. He après en aquests darrers anys que la meta que ens espera és el pas a un altre món; potser millor, potser no tant. Tant de bo, diferent. Qui ho sap! Espero i vull tenir fe que l'entrada al paradís sigui l'entrada a un cel blau ple d'àngels i mars verdosos com els teus ulls que em captivem i hipnotitzen. On em trobi amb tu un cop més i la mirada dels nostres ulls s'entrellacin per sempre.

Encara que avui no tinc pressa en arribar a aquest jardí de felicitat del que ens parlen. Ara il·lusió i vida s'entretexen i el meu edèn ets tu.

Vull trigar temps a arribar-hi a aquest nou món, que a tots i a totes ens espera. No tinc pressa avui, quan arribi a aquest espai serà per a tota la eternitat! Quina paraula, nou lletres amb un significat que no té principi, ni successió, ni fi. Potser l'eternitat sigui la vida de la nostra ànima després de la mort del nostre cos. Penso que així serà, doncs sinó quina crueltat més inútil, quin joc més pervers. Sé que la vida és massa curta per lamentacions i recriminacions. Avui i demà, vull viure la meua vida com una benedicció. La vida depèn de la manera com la vivim. No obstant, els anys van massa ràpids i encara que molts diuen que l'edat ens dona llibertat i experiència, entre d'altres coses bones, jo avui voldria aturar el rellotge del temps. Sento que aquesta vida pot arrabassar la meua vida i la dels qui estimo en qualsevol moment, davant de la meua mirada impotent, tot en un instant.

És veritat i ho sé, molts cops ho he sentit i m'ho han dit. La vida ha existit abans del meu naixement, del naixement dels meus pares, dels meus avis; el seu origen és molt llunyà; i continuarà existint després de que tots els meus éssers estimats abandonin aquest món. Tant la vida com la mort han existit abans que nosaltres. Aquesta idea m'ajuda a acceptar la mort com una part de la vida i a lliberar-me del patiment de l'absència i dels records dels qui ja no estan i dels que marxaran aviat.

La mort com l'amor, dues paraules formades per quatre lletres, força semblants i amb sonoritat intensa, són paraules de contrastos, plenes de sentit que ho transformen tot i són inevitables en el nostre viatge.

L'espai i el temps, com tants altres intervals, limiten la nostra llibertat d'expressió i de fer. Vull aprendre i acceptar que som éssers limitats i culturals; d'un moment, cultura i espai determinat. Avui, vull conèixer tot allò que condiciona la meva llibertat per tal de que no m'arribi a atrapar.

Avui, encara he d'aprendre moltes lliçons. Així doncs, avui, escolto el meu voltant, atenc els meus somnis, intento atrapar la meva consciència i aquelles passions inconscients que brollen dins del meu ser i m'empenyen a viure, estimar, somiar, patir, idolatrar i odiar. Avui, millor viatjar ple d'esperança i fe per construir amb gosadia la vida. Ara, desitjo escoltar i elaborar allò que em diu quelcom estrany que hi ha dins meu encara que em faci plorar i pugui fer trontollar els meus pensaments, idees i sentiments. Vull aprendre a no tenir por a la vida, a ser una mica més rebel i crítica, a reconèixer que no tot es pot controlar, que moltes de les històries que passen estan més enllà del meu control i voluntat. Vull descobrir el món i continuar lluitant pels meus somnis, pels teus i els meus ideals.

El cel gira incessantment sobre nosaltres; cada dia és una nova oportunitat per començar de nou, per despertar el cor, per aixecar-se i caminar. Sé que hi ha coses noves sota el sol per descobrir, amb la presència de l'amor i de la mort en les nostres vides, mort i amor ineludibles en les arrels de la vida. Avui desitjaria tant poder ser capaç de trobar l'essència de la humanitat.

Entre el primer batec del cor i l'últim hi ha l'avui, un nou dia per començar el camí. Avui, vull dur una veritable llum d'esperança i confiança; avui és el punt de partença per viure intensament, per avançar davant de moltes dificultats. Entre l'ahir i el demà, hi ha avui.

Avui, vull aprendre a mirar la gent els ulls, a acceptar els meus errors, a responsabilitzar-me de les meves paraules sense justificacions. Vull aprendre a veure el món amb els ulls de l'amor; a mirar-me nua i fràgil, sense màscares ni limitacions. Vull aprendre a donar el millor de mi en cada instant, a viure amb serenitat. Vull aprendre a viure aquesta possibilitat, ara.

Sóc una dona que avui comença a enfrontar-se a la misèria, a les pors, a les crítiques; i a totes aquelles pesades càrregues de tristesa, desesperació i amargor instal·lades en tants cors. Avui, m'agradaria fer front a la pobresa, a les tristors, i a tants i cada vegada més, titulars que anuncien morts i violència; atemptats, assassinats, maltractaments, guerres i destruccions, etc., etc.,.

No vull acostumar-me a la insensibilitat, a la desconfiança, al pessimisme i a la duresa d'alguns cors; No vull habitar-me a tantes paraules fredes i buides, destructives, a la prepotència i pobresa, a les inseguretats i al verí d'alguns en aquest món.

Sí, és veritat ja començava a acostumar-me a sentir paraules buides, plenes d'odi i d'amargor, sense valor, que solament porten a la desesperança i a la tristesa. I no vull avesar-me a sentir tant dolor; no vull aprendre de guerres ni destruccions.

Avui, vull aprendre a estimar-me per estimar-vos; vull acostumar-me a que l'alegria i la vida omplin la meva casa com un raig de sol que entra per la finestra de la meva habitació. Avui, he d'aprendre a fer-ho com tantes altres lliçons que la vida m'ha mostrat. Vull dormir cada dia envoltada de pau i serenor, sense pors. Vull que la pau invaeixi els meus somnis i que la por, la tristor i l'odi fugin per sempre del meu entorn. Ho aprendré i ho faré. Estic decidida a lluitar i recuperar aquell equilibri i estima a la vida, com quan era una nena feliç i segura entre els braços del pare, qui em va ensenyar tantes coses: humilitat, disciplina però sobretot em va ensenyar amor incondicional. Avui, estic decidida a conquerir la felicitat i la llibertat,

Vull aprendre a riure i a plorar, a ser valenta, senzilla, alegre i cordial, amiga del món i de la vida i a ser sobretot natural, fugir dels models prefabricats que sovint m'envolten i m'atrapen.

Avui, estic aprenent a conduir la meva vida sabent que no la puc controlar.

Aquest no ha estat un any fàcil, ni per tu ni per mi, ni per molts de vosaltres ni per molts de nosaltres. La vida mateixa se'ns ha mostrat: una història plena de contrastos. Malalties i tristeses, patiments i decepcions, però l'amor, l'estima, i l'esperit d'avançar és la base que em sosté i em fa avançar, plataforma per elegir la felicitat per viatjar.

Ara, vull fer adonar-te que avui ets. Vius, potser encara amb patiments i tristors, angoixes, pors i decepcions però també amb oportunitats per construir i avançar. Lluita pels teus somnis, avui. Tu i solament tu, ara pots decidir ser feliç i utilitzar la teva energia i potencial per viure en pau. Recorda el que em deies abans sobre la confiança en un mateix per sentir-se bé. Ha arribat l'hora, avui deixa el patiment i la por. Omple el teu món de llum. Tu ja has omplert el meu. Pren la vida i gaudeix-la. Avui, si vols, és el principi d'un nou somni.

Sí he après que aquesta vida és com una corda i els meus passos són com els d'un equilibrista; aquests anys, ho he après bé i tu m'ho has demostrat. Ja ho saps, en qualsevol moment puc caure i trencar-me però també sé que puc aixecar-me, tornar a començar de nou, amb tota l'experiència i bagatge anterior. He après que la corda es pot esquinçar en un moment; tota la il·lusió i l'esperança poden esvaïr-se en un instant. Però, avui tinc fe en el nostre camí i sé tot el poder que tenim per crear i començar. Estic aprenent dels errors. Vull deixar el passat i viure el moment present, aquí i ara; i amb tu millor.

Ara sé que brolla un raig d'esperança i superació en cada vida. Avui, vull optar pel nosaltres front al jo, obrir la possibilitat de fer una tria, i per aquesta fortuïtat de triar i escollir, ja té una raó més la vida. Avui crec en tu i en mi, crec en nosaltres.

Al llarg del meu camí, he anat descobrint altres maneres de pensar i fer, la qual cosa primer han fet trontollar el meu propi món però, un cop he assumit que no necessàriament les meves veritats i creences són les úniques vàlides; aquesta diversitat m'ha enriquit com a dona, però sobretot com a persona.

Sé que jo, com moltes dones, som massa sovint presoneres i serves de la nostra família, però esdevenim un esperit d'adaptació i superació.

Descobrir altres maneres de pensar i fer, primer fan trontollar el propi món, però un cop s'assumeix que no necessàriament els nostres dogmes i conviccions són els únics vàlids; aquesta diversitat ens enriqueix com a dones, però sobretot com a persones. Així, els coneixements i les vivències es converteixen en un mitjà per construir la nostra llibertat i fidelitat envers una vida... i no interferir en la dels altres.

Avui, he recordat qui vaig ser i què vaig fer; pel que em recordaran; i jo, ara, em pregunto qui sóc, en què m'he convertit, cap a on vaig, qui vull arribar a ser. He après que cada pas en la nostra vida és un canvi; sovint, guanyem potser algunes coses però també em perdem unes altres. Així és la vida, tant se val d'allà on siguis i allà on vagis; la vida és una aventura plena de secrets i misteris, una gran aventura que cal viure i descobrir.

A vegades, la vida es converteix en un camí molt agre; no saps pas vers on et duu i que pot oferir-te o usurpar-te en cada instant. Tanmateix vull aprendre a deixar anar el passat per gaudir ara del somni del present i del secret de la vida.

Avui, estic aprenent a no fer balanç del que he perdut o del que he guanyat. Crec que no val la pena torturar-se en fer valoracions però ningú ens pot prendre els nostres records i els moments dolços viscuts.

Per mi el millor premi de la vida són les vivències que he pogut experimentar, totes aquelles coses i aquelles persones que han format part del meu camí, i que passen a formar part de la meua vida. Això és el que realment es pot considerar un premi. Al final, el que queda són les vivències compartides, les teves i les dels altres.

Com un vaixell miro l'horitzó i sé que he fet un llarg camí, estic lluny de port, i encara em queda un intens trajecte per realitzar, amb temporals i algun que altre tsunami perillós que redreçar. Avui però, vull continuar el viatge ple d'esperança i coratge.

Sé que puc i podem trobar el secret de l'aventura meravellosa de viure. El viatge continua. Tot està en el poder de la nostra voluntat. Seguim lluitant sense deixar-nos vèncer pels pensaments negatius i destructius que sovint inunden les nostres ànimes. Avui, vull engendrar bellesa, pau i el cel en la nostra vida.

Tant de bo, si tu llegeixes aquest relat puguis semblar una llavor d'amor i serenor en la teua ment i en el teu cor. Avui, voldria que visquessis en el cel de la Terra, en el paradís perdut. Aquest és el meu regal el dia d'avui.